

NU GJELDER DET

BYGDENE

1934?

101449

Det marxistiske arbeidsmonopol organiserer klassekamp på bondegårdene.

Redningen ligger nu i dannelsen av
bygdelaug.

Det siste fremstøt fra arbeidsmonopolet her i landet gjelder folket i bygdene. Her, som før i byene, er fremgangsmåten i nøie overensstemmelse med den imperialistiske læresetning som romerne benyttet sig av: splitt og hersk !

Klasse skal roises mot klasse, arbeidsfolk mot husbondsfolk. — Da kan fagforeningslederne sitte på toppen og dirigere efter russisk mønster.

Fremstøtet er i første omgang rettet mot Hedmark, og det ser ut som om det skal ha held med sig. Det er naturligvis ingen tilfeldighet at støtet er satt inn nettopp her. På Hedmark er det kapitalistiske jordbruk gjennomført i større utstrekning enn noget annet sted i landet, og erfaringen viser med all ønskelig tydelighet at marxismen overalt følger i kapitalismens kjølvand.

Når vi i N S skal ta standpunkt til spørsmålet: organisasjonen av arbeidsfolket utover i bygdene, er det to hensyn å ta:

1. Det er i lengden uholdbart, at by- og industribefolkningen skal være organiserte med fastlåste lønninger, mens arbeidere på landsbygden oftest er overgitt vilkårligheten.

Følgen av dette misforhold vil uvegerlig bli, at byene og industrien forlets sikrer sig sin del av arbeidsutbyttet, mens grunnprodusenten, jordbruk, skogbruk og fiskeri kun får det som blir tilovers efterat de organiserte har forsynt sig, såfremt det da overhodet blir nogetsomhelst tilbake å dele.

At dette ikke bare er et tenkt tilfelle har vi nu under den siste krise hatt helt slående eksempler på. Daglønnen for mange bygdefolk har vært så utilstrekkelig, at selv folk i fast arbeide ikke har kunnet eksistere med sig og sin familie ved det de tjente, men stadig har måttet få støtte av forsorgen. Ved siden av det samfundsmessige og folkeopdragende helt forkastelige i slike forhold, derved at innstilling med hensyn til selv å sørge for sig og sine, sakte og sikkert brytes ned, har det også en annen virkning som vi nu efterhånden kan konstatere, den nemlig at folk med tiltak og fremford ser at mulighetene for å slå sig gjennom i hjembygden er så bedrøvelige at de heller søker inn til byene, hvor de så i mange tilfeller fysisk og åndelig knuses i det materialistiske bysamfunds store pukkverk.

2. En organisasjon av bygdefolk efter de marxistiske prin-

sipper, på samme måte som det er foregått i byene og industrien, vil på ingen måte løse de problemer som her er stillat op. Tvertimot vil følgen av dette kun bli at hele det arbeidende folk blir trykket ned på eksistensminimum, med derav følgende kriser av en helt annen karakter enn det vi hittil har oplevet.

Heller ikke dette er en påstand bort i hytt og vær. Det er tilstrekkelig å henviso til hvordan forholdene har utviklet sig i Europas kanskje rikste land: Russland.

Med dette mener jeg å ha godtgjort:

1. at de nuværende tilstande er uholdbare.
2. at den marxistiske aksjon ikke er nogen løsning, men en fallgrube, hvor hele folket vil forkomme.

Det neste spørsmål blir da: hvad kan der gøres for å rette på disse misforhold? Den nærmestliggende tanke er da for mange å opheve all fagorganisasjon, for slik var det jo for et par mannsalder siden. Dette kan riktigst kalles den kapitalistiske løsning. Til dette er å si at samfundet idag er ganske anderledes enn det norske samfund i 1850 - 60 årene. Siden den tid er vårt samfund trukket inn i den kapitalistiske malstrøm. Istedet for de personlige arbeidsgivere har vi fått de upersonlige aksjeselskaper. De gamle arbeidsgivere måtte i egen interesse ha en viss omsorg for sine folk. Arbeidsstokken var stedbundet i en ganske annen grad enn i våre dager og det lå klart i dagen at med en forkommen arbeidsstokk måtte arbeidsprestasjonene bli tilsvarende kummerlige.

Anderledes under det nuværende kapitalistiske system: Et aksjeselskap kan drive rovdrift på menneskemateriellet. Den mann som ikke klarer påkjenningen blir kattet, og overlatt til samfundets forsorg. Den upersonlige kapital har ingen samvittighet. Den har kun funksjoner som i sin tur er avhengig av overskudd og presenter.

Å opheve fagorganisasjonen uten å sette noget annet og bedre i stedet, vil derfor uigjenkallelig føre til det nuværende samfunds undergang.

Den løsning som NS har angitt for disse grunnleggende spørsmål er likeså innlysende riktig, som den nuværende, den marxistiske og den kapitalistiske løsning er gale.

Vår løsning bygges og organiseres på fellesskapet både innen den enkelte bedrift, den enkelte produksjonsgren og det hele samfund. Hvert laug innen produksjonen skal selv komme overens om betingelsene for fordelingen av utbyttet av det felles arbeide, og over det hele skal der stå et fast statsstyre, med åpent øie for hele folkets tarv i nutid og fremtid, med rett og plikt til å fordole samfundets goder på de forskjellige grupper og laug i den samlede produksjon, på en samfundsmessig riktig og rettfordig måte.

Et meget viktig ledd i denne organisasjon er dannelsen av bygdelaug som skal ha til opgave å ordne arbeids og lønnsomhetsforholdene utover bygdene. Efter det som foran er fremholdt, må man nu være på det rene med, at marxistene vil sette hele sin kraft inn på å underlegge sig også bygdefolket, av den gode grunn, at de er kommet til klarhet over at det er den eneste utvei de har til å sikre sig samfundsmakten, såfremt de ikke skal gripe til våben, og det er det vel foreløbig endel som betenker sig på, fordi de er i tvil om utfallet. Jeg retter derfor en opfordring til bygdefolk med syn for fellestankens samfundsbyggende ide, hver i sin krets og sin bygd å ta op arbeidet for organisasjon av bygdelaug. Forslag til lover for laugene blir sendt efter henvendelse til N S hovedkontor, Prinsensgt.7, Oslo.

Tormod Hustad.